

BI TRÍ DŨNG

Tu Vô Vi là thực hành Bi Trí Dũng, mà Bi Trí Dũng là sao? Và làm sao để đạt?

Cái này khó, chứ chẳng không, nếu dễ thì ai nấy cũng đạt. Nó khó, nên mình sẽ thực hành, thực hành là đi tới Vô Vi. Nhưng mà phải trải qua từng giai đoạn để đạt được Bi Trí Dũng.

Muốn tu Vô Vi đầu tiên phải thực hành tánh Bi trước, thì nhiên hậu mới mở Trí và Dũng.

Tánh Bi của Đức Phật là là tánh gì?

Nhiều người nói, nhiều Thầy nói, ai cũng có tánh từ Bi. Mà không giảng giải cho người ta hiểu, làm sao, làm cách nào để thực hiện tánh từ Bi của Đức Phật mà không có quên, không có ấp úng khi người ta hỏi.

Nói nôm na lòng vòng, lòng vòng, làm cái người học theo Phật pháp, họ cũng lòng vòng và nôm na. Thầy nôm na, trò cũng nôm na.

Họ nói là làm phước, cúng dường Đức Phật, là tánh từ Bi.

Nói như vậy thì mấy ông nhà giàu tỉ phú họ làm phước nhiều hơn, thì cái tánh từ Bi của Đức Phật, dành riêng cho những người nhà giàu sao! Còn những người nghèo thì không có tánh từ Bi hoặc là quá ít.

Giảng như vậy, thì giữa người nghèo, và giàu thì làm sao, họ lập được tánh từ Bi của Đức Phật.

Đức Phật, Ngài thấy giữa hai người giàu và nghèo, ai cũng có tánh từ Bi như nhau.

Chứ không phải cúng dường nhiều, làm phước nhiều, mà học được tánh từ Bi của Phật được, không có cái vụ đó. Mình làm như vậy, cái óc mình nó không mở.

Muốn thực hiện cái tánh từ Bi của Phật, thì giữa người nghèo và người giàu cũng đều học được như nhau. Chứ không có phân biệt làm phước nhiều là thực hiện được tánh từ Bi. Nói như vậy thì ông Phật quá ích kỉ có phải không.

Còn cái này lập hạnh từ Bi của Đức Phật. Thì giữa hai người giàu và nghèo cũng đều học được như nhau.

Đó là lòng thương yêu và tha thứ.

Lòng thương yêu và tha thứ là hạnh học từ Bi và lập từ Bi.

Nói cái này thì nó khác hơn cái làm phước, phải không. Mình làm phước mà cái tâm mình so đo, tính toán, cầu xin, mong cho mình sau này, hưởng phước như các Thầy ấy giảng, thì làm phước làm gì.

Mình làm phước mà tâm còn tham lam, muốn gặt hái cái này, cái kia, sân si nóng giận, tức tối, thì làm phước làm gì cho mắc công.

Còn cái này nó lại khác. Lập hạnh từ Bi. Là phải ra lập hạnh từ Bi đàng hoàn.

Không phân biệt giàu nghèo hay chủng tộc. Tại sao **thương yêu và tha thứ** mới là lập hạnh từ Bi. Mà không phải làm phước hay cúng dường.

Thương yêu là sao?

Thí dụ tôi cúng dường, tôi làm phước, mà tôi không có nghĩ sau này, tôi sẽ hưởng phước như các Thầy ấy giảng.

Tôi thương, tôi yêu người đó cũng giống như tôi, mà người ấy họ bất hạnh hơn tôi, vì lòng nhân đạo, vì tình thương giữa con người với con người mà tôi cứu giúp. Thương như vậy mới là thương. Như vậy mới là lập hạnh từ Bi. Chứ không phải đem nhiều tiền ra giúp, là lập hạnh từ Bi đâu.

Giúp mà giúp không đúng chỗ, các chỗ ấy họ cứ lấy, và cứ lợi dụng cái lòng tốt, cái lòng từ Bi của mình. Mình thực hiện từ Bi, mà mình không có mong cầu, sau khi tôi làm phước như vậy, mình và con cháu mình sẽ hưởng phước hoặc là hết bệnh nan y như các vị ấy đã nói.

Nhiều người bị bệnh nan y, vô phương cứu chữa, nghe nói làm phước như vậy, thì đem tiền cúng thật nhiều, làm phước thật nhiều cho thầy, cho hết bệnh. Dạy người ta lập hạnh từ Bi cái kiểu gì kỳ vậy. Cái từ Bi đó là cái Từ Bi dụ dỗ. Không đích thực như là Từ Bi của Phật dạy.

Còn **tha thứ** là sao, mới gọi là lập hạnh từ Bi của nhà Phật.

Chẳng hạn mình làm phước, mình cúng dường, mình hy sinh cho đạo pháp. Vì cái lòng Từ Bi của Đức Phật, vì cái lòng Từ Bi của chính mình. Mình thực hiện dù có thiệt thòi cho mình và cả gia đình của mình mà mình cũng vẫn làm, mà không oán trách. Mà mọi người chê bai khinh bỉ cho rằng hành động Từ Bi đó là ngu muội, hại đến xác thân, hại đến gia đình. Mình cũng sẵn sàng chấp nhận những điều chỉ trích trên của mọi người là đúng và cảm ơn cái lòng của họ đã lo lắng cho mình. Vì họ sợ mình làm sai.

Mà họ quên nghĩ rằng, ít có người xả thân làm như mình. Phần đông thì người ta chỉ lo cho cá nhân, lợi ích của gia đình mình thôi. Nếu mà mình chê người đó làm sai, liệu mình có làm được như họ không mà nói họ sai.

Mình giàu lòng bác ái hơn người ta, thì mình mới dễ tha thứ, và hiểu rõ những hành động phản trắc phải đến với người lập hạnh Từ Bi.

Người thực hiện Từ Bi, chỉ có làm thôi và không nên nói. Nếu mà nói ra thì còn gì đâu nữa là Phật tánh! Phật tánh nó nằm trong cõi yên lặng và thanh tịnh.

Nhiều người không rõ, lập hạnh Từ Bi là **tha thứ**.

Có làm Từ Bi, có học Từ Bi, nhưng mà gặp lúc bị động, bị chỉ trích thì lên tiếng oán trách, tôi làm như vậy tôi cúng Phật, tôi làm phước đủ thứ mà sao nạn vẫn tới, bệnh vẫn còn.

Rồi người khác họ thấy mình miệng nói tu, miệng nói Từ Bi, mà tâm còn ác độc. Là cái tánh còn chấp, không xử dụng được **tha thứ**. Thì cái công tu của mình nó cứ vậy hoài.

Nếu mà mình thực hiện được **tha thứ** thì mình sẽ quán thông và thấy hai mặt.

Tại sao phải tha thứ?

Thứ nhất: Cái chuyện ấy nó đưa đến, mình xét coi có phải không. Nếu phải và tốt thì mình giúp. Mà không nói. Không nói mới là người là Từ Bi, hiểu Từ Bi và hiểu đạo.

Thứ hai: Cái chuyện ấy nó đưa đến, như là mình bị chửi, bị xỉ vả, bị đánh đập, mình xét coi, có phải không.

Nếu không tốt, không phải, mình không nên oán trách họ.

Không nên, tới đây thì mình dụng cái tâm **Tha Thứ** mà xét đoán. Chỉ hiểu lầm mà thôi, chứ không phải tại họ.

Còn cao hơn nữa, người ta chửi mình là người ta chửi họ. Thấy như vậy thì mình mới để tha thứ, mình không bỏ chân vào chỗ động. Mình mà cố chấp, thì mình không thấy. Thấy người ta chửi mình, mình chửi lại thì cũng như không. Học từ thương yêu, và tha thứ làm gì!

Thương là thương họ giống mình mà tại sao họ hung dữ quá.
Còn yêu là yêu họ quá. Vì có họ mới đo được lòng Từ Bi của mình.

Còn **tha thứ** là bỏ qua những hành động không đáng, vì họ không biết. Chứ họ biết rồi thì họ cũng như mình, thì lấy gì đầu nữa mà trách họ. Nhưng mà đến một lúc nào đó, họ cũng sẽ gặp, những người khác hung tợn và dữ dằn hơn họ. Thì họ mới nhớ mình, sao cái ông đó, hồi đó mình chửi ổng mà ổng hiền, như là ông Từ.

Ông Từ cũng có nghĩa là Từ bỏ những hành động xấu xa của người khác và của chính mình.

Còn Bi có nghĩa là chấp nhận những sự việc gì Bi thương oan trái (Ông Từ người miền Bắc gọi, người miền Nam gọi Ông Phật) Mình phải hành cho được cái lòng **tha thứ**, thì cái tâm đạo, cái tánh Từ Bi mình nó mới bộc lộ.

Bộc lộ thì mình đâu có quên, nó không có quên là bởi vì, mình đi trong thực hành, rồi trí ý mình phát triển, mà phân tách lý lẽ nó rành mạch, thế nào là chữ Từ và Bi.

Trí ý phát triển là nhờ lòng nhịn nhục, thương yêu và tha thứ.

Chứ hồi đó mình chưa tu, mình tưởng làm phước là từ Bi, mình cứ cúng dường hoài mà tâm Từ Bi của mình sao không thấy, u ơ, mù mờ, trí ý mình không mở.

Chỉ nghĩ cúng dường, làm phước như vậy, thì Phật chứng Từ Bi.

Mà mình không hiểu chữ Từ Bi của nhà Phật, phát nguồn từ căn bản **thực hành** là **tha thứ**.

Ban đêm mình ngồi thiền thanh tịnh, tìm lại sự sai lầm của chính mình mà lo ăn năn sửa đổi, ban ngày mình lập hạnh hy sinh, và nhẫn nhục, như những gì, mình đã hứa

với bề trên, thương yêu và tha thứ, thì tự nhiên cái tâm Từ Bi mình càng ngày càng phát triển mạnh, nhờ thực hành Tha Thứ.

Cái tánh Bi là cái lòng chịu đựng nhịn nhục và tha thứ cho thiệt nhiều, trong mỗi hoàn cảnh.

Tới chết mình cũng vẫn còn tha thứ. Rồi mới sanh ra cái Trí.

Cái trí là mình ở trong động, để tìm ra sự sáng suốt, để hiểu sự việc. Tại sao làm, và tại sao không làm, để mình thấy được hai chiều, hai mặt, nặng và nhẹ, thanh và trược.

- Cái này gọi bằng điển chuyển.

Mình không có oán trách ai, và mình cũng không có chê ai. Vì mỗi người, ai cũng là giáo dục mình, giúp đỡ mình tiến hóa đi lên, để thực hiện cái tình thương, cái tình thương là Từ Bi.

Thì làm sao mình giận cái người phê phán mình, ngược lại mình cảm ơn và nhờ họ dạy bảo mình. Cứ như thế thì cái Trí của mình nó phát triển vô cùng tận, vô bờ bến.

Có Bi, có Trí thì thông minh, sáng suốt thì học chữ Dững.

Dững là chuyện kích động hằng ngày, làm cho tâm thức của mình nó mạnh lên, nó sáng lên là bước tới đích. Hoàn thành Bi Trí Dững, và phát tâm, nguyện giúp người và cứu đời.

Nhà khoa học, bác học họ cũng làm việc giúp đời, cứu người. Nhưng chỉ có một chút thôi, vì vật chất xài qua rồi thì cũng mất, mà nhiều người lợi dụng vật chất, mà bán rẻ nhân tâm, làm những việc hại người, không phải là thực tiễn của Từ Bi.

Còn mình tu, là mình thực hiện công việc vĩ đại vô cùng.

Là đem tâm thức con người, thực hiện hai chữ **tình thương**.

Tu Vô Vi là thực hiện tam công: Bi Trí Dững.

BI TRÍ DỮNG

Dững mãnh hiên ngang, tiến theo đường
Tu hành dứt khoát, bỏ tánh tham
Đương nhiên sẽ thấy, tâm mình thiện
Việc đã sáng nhòa, trắng với đen

Trắng đen phải trái, phải giữ mình
Giữ tánh Thiền Hành, tâm mới mình
Minh tâm kiến tánh, con người đạt
Chỉ có thực hành, chớ nói suông

Quyết chí từ đây, lo sửa tánh

Tâm từ là tiến, tới Đại La
Càn khôn vũ trụ, hướng về ta
Tâm quy tu luyện, thiện thứ tha

Dũng Bi Trí điển, tạo thanh lời
Điển lành phật pháp, chuyển khắp nơi
Nghe qua cảm thức, siêu tăng số
Học thức tâm linh, giác ngộ Trời

Kính bái
Lê Thành Lợi